

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **P. S.**
bytem P. 140, P.
zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2016, č.j. JMK 157335/2016, sp. zn. S-JMK 142987/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.10.2016, č.j. JMK 157335/2016, sp. zn. S-JMK 142987/2016/ODOS/Př, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice ze dne 25.8.2016, č.j. OD/62795/2015, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za dva správní delikty dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Shrnutí obsahu žaloby

2. Žalobkyně namítá, že druhou výrokovou částí prvostupňového rozhodnutí je jí kladeno za vinu, že nezabránila překročení rychlosti vozidla o 9 km/h, což je v prvostupňovém rozhodnutí kvalifikováno jako přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu. Podle žalobkyně jde o chybnou právní kvalifikaci, neboť správně měl být skutek kvalifikován dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Nadto je tato výroková část nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost, neboť podle žalobkyně není místo spáchání skutku dostatečně vymezeno. Nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí namítá žalobkyně také pro nedostatek důvodů. Podle žalobkyně se prvostupňový správní orgán nezabýval otázkou, zda byl použit rychloměr automatizovaným technickým prostředkem. Stejně tak není z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, zda byly splněny podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu – zda bylo měření prováděno na úseku určeném Policií České republiky. Prvostupňový správní orgán neuvedl, co z ověřovacích listů či z listin o schválení úseků žurnalizovaných ve správním spisu vyplývá. Žalobkyně dále namítá, že nebylo prokázáno, zda místo, kde mělo dojít ke správnímu deliktu, bylo v zastavěném území, a není tak zřejmé, zda rychlostní limit nebyl 90 km/h. Prvostupňový správní orgán ani žalovaný podle žalobkyně neprovedli dokazování, ze kterého by bylo zřejmé, že místa, kde mělo dojít ke správním deliktům, podléhala režimu dopravní značky č. IS 12a a č. IS12b, neboť nebyla doložena příslušná opatření obecné povahy a nebyly předloženy fotografie prokazující umístění dopravního značení.
3. Navíc podle žalobkyně nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Prvostupňový správní orgán se ani nepokusil vyzvat žalobkyni označeného řidiče k podání vysvětlení. Prvostupňový správní orgán i žalovaný nerespektovali právo žalobkyně dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“); žalobkyni neumožnili seznámit se s podklady rozhodnutí – skutečnostmi, které byly známy z úřední činnosti. Prvostupňové rozhodnutí tak bylo pro žalobkyni překvapivé. Žalobkyně by doložila, že jí označený řidič (N.) se podílí na službě „drink and drive“. Žalobkyně dále namítá, že prvostupňový správní orgán spojil oba

správní delikty do jedné výzvy, čímž došlo k porušení § 125h zákona o silničním provozu. Žalobkyně dále namítá, že povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou.

4. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout; podle jeho názoru je totiž napadené rozhodnutí správné a odůvodněné a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v souladu s ústavním pořádkem. Žalovaný dále uvedl, že prvostupňový správní orgán odkázal na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v souvislosti s ukládanou pokutou, neboť za více správních deliktů provozovatele vozidla se dle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu uloží pouze jedna pokuta. Podle žalovaného bylo místo spáchání správního deliktu v prvostupňovém rozhodnutí vymezeno dostatečně. Z podkladů žurnalizovaných ve správním spisu je podle žalovaného zřejmé, že měření bylo provedeno v obci automatizovanými technickými prostředky. Podle žalovaného učinil prvostupňový správní orgán nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupků. To, že žalobkyně namítá, že výzva se týkala dvou přestupků, je podle žalovaného bezpředmětné, neboť žalobkyně tuto námitku vznesla až před soudem. Také žalovaný na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.
8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

11. Namítá-li žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pak nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost nastává zejména tehdy, pokud výrok odporuje odůvodnění či pokud právní závěry rozhodnutí vyplývající ze skutkových okolností zcela chybí nebo důvody rozhodnutí nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nepřezkoumatelným rozhodnutím pro nesrozumitelnost je také takové rozhodnutí, jehož výrok či odůvodnění nedávají smysl. Důvodem existence požadavku na co nejpreciznější vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věcech správního trestání je, aby byl znemožněn opakovaný postih za týž skutek či aby bylo zamezeno záměně skutku; požadavky na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí musí být tedy relativně striktní, zároveň však ještě přiměřené. Je pravdou, že místo měření bylo ve druhé výrokové části prvostupňového rozhodnutí vymezeno pouze názvem ulice a obce, jak tvrdí žalobkyně. Zdejší soud však již v rozsudku ze dne 8.7.2016, č.j. 62 A 7/2015-36, k totožné žalobní námitce uvedl, že přesný čas měření spolu s dalšími údaji ve výroku skutek jednoznačně konkretizuje. Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku byla Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 28.3.2017, č.j. 8 As 172/2016-36, zamítnuta a zdejší soud tak nemá na svém závěru důvod ničemto měnit ani v nyní posuzované věci za skutkově obdobných okolností.
12. Ze druhé výrokové části prvostupňového rozhodnutí rovněž vyplývá, že rychlost byla naměřena v obci, neboť ve výroku je uvedeno, že blíže neustanovený řidič s vozidlem provozovaným žalobkyní „...překročil nejvyšší povolenou rychlost, stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h...“. Rovněž je zde jasně uvedeno, že se tak stalo na „ul. Žerotínovo náb.“ v Židlochovicích. U správních deliktů tohoto typu je místo jejich spáchání vždy vymezeno pouze určitým úsekem komunikace, nelze tedy vyžadovat, aby bylo místo spáchání správního deliktu vymezeno „na metr přesně“ (obdobně také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014-39). V nyní posuzované věci je místo spáchání správního deliktu dostatečně vymezeno uvedením ulice, času měření a údajem o tom, že měření bylo prováděno v obci. Výrok prvostupňového rozhodnutí je tedy srozumitelný a přezkoumatelný, neboť je v něm místo spáchání skutku dostatečně identifikováno.
13. Z prvostupňového rozhodnutí je patrné, že podle prvostupňového správního orgánu bylo překročení rychlosti zjištěno automatizovaným technickým prostředkem. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dále vyplývá, že prvostupňový správní orgán vycházel mimo jiné z listiny „Schválení úseků od Policie ČR č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306“, a je tak zřejmé, že se otázkou splnění podmínek dle § 79a zákona o silničním provozu zabýval. Z prvostupňového rozhodnutí je dále patrné, že podle prvostupňového správního orgánu byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobkyně).
14. Žalobní argumentace poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného (a především prvostupňového) rozhodnutí tudíž není důvodná a zdejší soud žádný důvod nepřezkoumatelnosti nenalezl ani nad rámec žalobní argumentace.
15. Žalobkyně dále namítá, že skutek vymezený ve druhé výrokové části prvostupňového rozhodnutí byl chybně kvalifikován. Z prvostupňového rozhodnutí soudu plyne, že

skutky vymezenými v obou výrokových částech „...došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu a ke spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu...“. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. Zatímco dle první výrokové části prvostupňového rozhodnutí překročila žalobkyně nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, dle druhé výrokové části prvostupňového rozhodnutí překročila žalobkyně nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Dle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu se ve společném řízení o správních deliktech provozovatele vozidla pro určení výše pokuty použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný. Pak podle zdejšího soudu prvostupňový správní orgán postupoval správně, jestliže ve výroku prvostupňového rozhodnutí odkazoval pouze na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení se vztahovalo na přísněji postižitelný přestupek – překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 20 km/h a více.

16. Žalobkyně spatřuje nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (tu žalobkyně) v tom, že použité rychloměry nebyly automatizovanými technickými prostředky. Dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba odpovídá za správní delikt, pokud bylo porušení pravidel zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Pod pojem „automatizovaný technický prostředek“ lze zahrnout technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové zařízení je obsluhou pouze umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Ze záznamů o přestupcích, které jsou žurnalizovány ve správním spisu na č.l. 1, je zřejmé, že měření rychlosti vozidla byla prováděna v automatizovaném režimu. Z ověřovacích listů č. 206/14 a č. 130/15 žurnalizovaných ve správním spisu na č.l. 4 pak zdejšímu soudu vyplývá, že silniční radarové rychloměry AD9T byly jako stanovená měřidla ověřeny a lze je používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Skutečnost, že rychlost vozidla provozovaného žalobkyní byla změřena v automatickém režimu, prokazuje také to, že podle bodu 2.6 obou ověřovacích listů byly silniční radarové rychloměry umístěny ve skříni (výrobní čísla skříní 13/0206 a 14/0212); už z toho je podle zdejšího soudu zřejmé, že se jedná o zařízení bez lidské obsluhy. Podle zdejšího soudu byly tedy rychloměry AD9T použity v automatizovaném režimu ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a žaloba je v této části nedůvodná.
17. Z listiny „Schválení úseků pro měření rychlosti MP Židlochovice“ ze dne 15.11.2013, č.j. KRPB-283057/ČJ-2013-060306, zdejšímu soudu vyplývá, že rychloměry byly umístěny na Policii České republiky schválených místech dle § 79a zákona o silničním provozu a že

tato místa se nacházela v obci. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. To, že měření byla provedena v obci, je zřejmé také ze záznamů o přestupcích. Za tohoto stavu podle zdejšího soudu prvostupňový správní orgán nepochybil, jestliže více neprokazoval místa měření (územním plánem obce ani opatřením obecné povahy o umístění dopravního značení), neboť bylo postaveno najisto, že bylo měřeno v obci. Ostatně ani v žalobě neuvedla žalobkyně žádnou konkrétní argumentaci, kterou by zpochybňovala závěry žalovaného o tom, že měření rychlosti vozidla byla provedena v obci.

18. Namítá-li žalobkyně, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, pak ji zdejší soud ani v této žalobní námitce nedává zapravdu. Správním spisem prochází výzva dle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 10.8.2015, č.j. 62795/2015-1, která byla žalobkyni doručena dne 14.8.2015. Součástí výzvy bylo poučení, dle kterého žalobkyně měla právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit osobu řidiče. Žalobkyně za řidiče vozidla označila osobu L. H. N. sdělením, které bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno dne 21.10.2015. Ze záznamu o odložení věci č.j. 62795/2015 soudu vyplývá, že prvostupňový správní orgán věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě již dne 16.10.2015. Je pravdou, že prvostupňový správní orgán pochybil, pokud neuvedl (kupříkladu uvedením spisové značky), z jaké úřední činnosti mu je praxe zmocněnce žalobkyně v opakovaném označování L. H. N. za řidiče různých vozidel známa a stejně tak neprochází správním spisem „...šetření Cizinecké policie, č.j. KRPA-456153-1/ČJ-2015-000026-2...“. To však v daném případě nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť žalobkyně označila řidiče až po odložení věci, a je tak zřejmé, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla i přes toto pochybení prvostupňového správního orgánu. Žalobkyně nadto listiny prokazující, že jí označený řidič řídil vozidlo žalobkyně v rámci služby „drink and drive“, nedoložila ani k žalobě, ačkoli tak učinit podle názoru zdejšího soudu mohla.
19. Žalobkyně dále spatřuje nezákonnost napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí v tom, že ve výzvě ze dne 10.8.2015, č.j. 62795/2015-1, byly oba skutky spojeny. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. V reakci na výzvu ze dne 10.8.2015 zaslal zmocněnec žalobkyně dne 21.10.2015 prvostupňovému správnímu orgánu „sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla“. V tomto podání žalobkyně (její zmocněnec) uvedla, že vozidlo řídil L. H. N. Stejně tak v odvolání ze dne 3.5.2016 proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně prostřednictvím zmocněnce uvedla, „...správní orgán neměl zahajovat řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, ale měl zahájit řízení o přestupku s osobou řidiče. Účastník řízení správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče před zahájením řízení...“. Z listin žurnalizovaných ve správním spisu tedy zdejšímu soudu nic neindikuje, že by vtělení dvou

přestupků do jedné výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zasáhlo do práva žalobkyně na obhajobu, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení od počátku tvrdila, že vozidlo řídil L. H. N., a to ve vztahu k oběma přestupkům uvedeným ve výzvě dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle zdejšího soudu tedy nemohla zasáhnout do práva žalobkyně na obhajobu skutečnost, že se výzva ze dne 10.8.2015 týkala více přestupků.

V. Závěr

20. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

21. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto ji nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu